

Από το face to face ... στην ερημιά του facebook!!! (Πρωτοπρεσβύτερος Χρήστος Αιγίδης, ΜΑ στην διοίκηση εκκλησιαστικών μονάδων)

[/ Πεμπτουσία](#)

Είναι θλιβερή η διαπίστωση πως όπου και αν σταθείς και όπου και αν βρεθείς βλέπεις τριγύρω σου ανθρώπους να είναι κολλημένοι στην οθόνη του κινητού τους. Στο δρόμο, στις πλατείες, στα μαγαζιά, στις αίθουσες, παντού. Πολλές φορές μάλιστα μου έχουν πει αρκετοί φίλοι πόσο ανασφαλείς αισθάνονται όταν κατά λάθος ξεχάσουν το κινητό τους. Αυτό συμβαίνει από τις πρώτες τάξεις του δημοτικού έως την τρίτη ηλικία. Όλη μέρα (και σε πολλές περιπτώσεις και όλη νύκτα) με ένα κινητό στο χέρι. Συμβαίνει ακόμα να επικοινωνούν τα μέλη της οικογένειας με μηνύματα. Ακόμα και μέσα στο ίδιο το σπίτι!

Τι θλιβερή πραγματικότητα!

Τα τελευταία χρόνια καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια να οικοδομηθεί μια απρόσωπη κοινωνία. Να μετατραπούμε από πρόσωπα μοναδικά και ανεπανάληπτα σε μάζες και αριθμούς. Δυστυχώς με μεγάλη επιτυχία. Στη βιομηχανία των νέων τεχνολογιών επενδύονται κάθε χρόνο πολλά εκατομμύρια ευρώ. Όλοι μας δαπανούμε χρόνο και χρήματα για να δικτυωθούμε επαρκώς. Στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης επικρατεί πανικός, συνωστισμός. Και όλα αυτά γιατί έχουμε την ψευδαίσθηση ότι αποτελούν τρόπους επικοινωνίας.

Κάπου διάβασα κάτι πολύ όμορφο και αληθινό, « το να είσαι διάσημος στο facebook, είναι σαν να είσαι πλούσιος στη monopoly». Είναι αλήθεια πως ο αριθμός των φίλων στο facebook ή ο αριθμός των likes αποτελούν για κάποιους σημαντικούς δείκτες στη ζωή τους και ενισχύει την αυτοπεποίθησή τους ή καλύτερα τον εγωισμό τους.

Ο χώρος και ο τρόπος του διαδικτύου δημιουργεί την αίσθηση της ελευθερίας που καταντά ασυδοσία. Είναι πολύ εύκολο να κρύβεσαι πίσω από μια οθόνη και να περιεργάζεσαι τα πάντα και τους πάντες. Είναι πολύ συνηθισμένο να ενισχύεται η ανωνυμία και να γίνεται ανεκτή και οικεία η παρανομία ή ακόμα και η ανωμαλία. Πολλά ναυάγια οικογενειών ξεκινούν μέσα στο διαδίκτυο. Πολλές τραγωδίες παίζονται με φόντο το facebook. Και όλα αυτά γιατί γίνεται κακή χρήση των δυνατοτήτων των νέων τεχνολογιών.

Είναι σημαντικό να τονίσουμε πως όλα αυτά ΔΕΝ είναι επικοινωνία και πως δεν βοηθούν ούτε ωφελούν τις διαπροσωπικές σχέσεις. Η αληθινή φιλία προϋποθέτει την Αγάπη . Και η Αγάπη είναι κόπος και θυσία, είναι μέριμνα και ενδιαφέρον. Δεν είναι το πάτημα ενός κουμπιού (που γίνεται για την δική μας εγωιστική διάθεση), ούτε μια κοινοποίηση στο τοίχο των social media, ούτε ένα like που γίνεται για τα μάτια του κόσμου.

Τότε γιατί η τρέλα του διαδικτύου; Γιατί η προσπάθεια προβολής και έκθεσης του εαυτού μας, γιατί η ανάγκη να αποκτήσω πολλούς ακόλουθους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης; Δύο είναι τα πράγματα που χαρακτηρίζουν αυτή την τρέλα. Ο άμετρος εγωϊσμός μας και η ατελείωτη μοναξιά που νιώθουμε. Ο μεγαλύτερος εχθρός της φιλίας, της αγάπης και των διαπροσωπικών σχέσεων είναι ο ΕΓΩΙΣΜΟΣ μας . Όσο περιορίζεται ο εγωισμός τόσο αυξάνουν οι αληθινές και ουσιαστικές σχέσεις των ανθρώπων. Ο εγωισμός και η αγάπη είναι αντιστρόφως ανάλογες έννοιες.

Αισθάνομαι και ταπεινά φρονώ πως “ μέσα ” στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης ενισχύεται η φιλαυτία και ο εγωισμός μας. Η ανωνυμία διασφαλίζει και την

ανευθυνότητα. Πως είναι εύκολο αφού είναι δωρεάν και προσιτό να ξεφύγει κανείς, να χάσει το μέτρο. Θέλει πολύ προσοχή και αληθινή ισορροπία η υγιής παρουσία μας στο διαδίκτυο.

Έπειτα η μάστιγα της εποχής μας, η Μοναξιά. Αρκετοί συνάνθρωποι μας βιώνουν μια αβάσταχτη μοναξιά. Υπάρχουν άνθρωποι που ζουν μόνοι...

Ακόμα και μέσα στην οικογένεια τους...

Πολλές φορές μέσα στο γάμο τους!!!

Η μόνη διέξοδος φαντάζει πως είναι η παρουσία τους στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης. Η ψευδαίσθηση της επικοινωνίας με άλλα πρόσωπα και η ελευθερία της έκφρασης , η επαφή με άλλους μέσω των φωτογραφιών, ξεγελά τα άτομα νομίζοντας ότι έχουν φίλους, ότι βρίσκουν απαντήσεις στα προβλήματά τους. Αλλά μάλλον έτσι ενισχύεται η μοναξιά τους και μεγαλώνει το κενό τους. Η μη ουσιαστική επικοινωνία αλλά μάλλον ένα κρυφοκοίταγμα στις ζωές των άλλων δεν αναπληρώνει το κενό στη ζωή κανενός.

Προσοχή λοιπόν το διαδίκτυο να μην αντικαταστήσει τις υγιείς διαπροσωπικές σχέσεις, την υγιή ανάγκη επαφής με τους συνανθρώπους μας αλλά να παραμείνει ένα εργαλείο για τη δουλειά μας δίχως να μας καταδυναστεύει. Να μην αποτελεί ένα μέσο κουτσομπολιού αλλά ένα μέσο ενημέρωσης χρήσιμων πληροφοριών. Το κάθε τι ορίζεται από τη χρήση του.

(Ο π. Χρήστος Αιγίδης είναι κληρικός της Ιεράς Μητρόπολης Βεροίας, Θεολόγος & κάτοχος Μεταπτυχιακού Διπλώματος Ειδίκευσης στην Οργάνωση & Διοίκηση Εκκλησιαστικών Μονάδων)